



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 נובמבר 2010

ת"א 162975-09 רינת ברקוביץ' נ' המכון הישראלי לדמוקרטיה ואח'

בפני כב' השופט דן מור, שופט בכיר

התובעת

רינת ברקוביץ'

באמצעות ב"כ עו"ד א' רפפורט
נגד

הנתבעים

1. המכון הישראלי לדמוקרטיה
 2. מתן שירם
 3. איתי רום
 4. עוזי בנוזמן
- כולם ע"י עוה"ד ד' אלון ו- ה' אגבריה

פסק דין

1. התובעת, עיתונאית בעברה, התראיינה לצורך כתבה העוסקת בהטרדות מיניות של עיתונאיות במהלך עבודתן. הנתבעת 1 הינה עמותה אשר עיסוקה, בין היתר, גם בהוצאה לאור של עתון, ירחון, שהנתבע 4 היה בתקופה הרלוונטית לתביעה עורכו. נתבעים 2 ו-3 הינם כתבים שהועסקו אז בירחון כ"פרילנסרים". הנתבע 2 הוא שראיין את התובעת והוא שכתב, יחד עם נתבע 3, את הכתבה נשוא התביעה (להלן - "**הכתבה**"). הכתבה פורסמה בעתון הנ"ל, בתחילת שנת 2006. התובעת טוענת כי יש בכתבה זו כדי לפגוע בפרטיותה, כשהתאם לאמור בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - "**החוק**"), עניינו בעוולה אזרחית שבגינה זכאית התובעת לפיצויים. התובעת בחרה לבסס את תביעתה אך על עילת התביעה שבהתאם לסעיף 4 לחוק, ואת נזקיה היא תובעת כאמור בסעיף 29(ב)(2) לחוק, פיצויים בלא הוכחת נזק.

2. הקטעים בכתבה המבוססים על הראיון שקיים נתבע 2 עם התובעת, שלטענתה מהווים פגיעה בפרטיותה, מובאים בזאת במלואם, בהסתרת שמה, בגין בקשתה לאיסור פרסום וקיום המשפט בדלתיים סגורות, שנענתה בהחלטת בית המשפט, כב' השופטת ינון, מתאריך 5.7.09. בשלב זה, לאחר סיום ההליכים, הנני מסיר את האיסור הכוללני ומותר אך את איסור פרסום שמם של התובעת ושל העתון בו פורסמה הכתבה, כדי למנוע מהתובעת, בשנית, את אשר נראה לה, סובייקטיבית, כפגיעה בענייניה האישיים.

להלן הדברים שפורסמו בכתבה:

"... **פלונית מ..... היתה לפני כן כתבת ב.....**; לדבריה, ההטרדות

הגיעו **דווקא מצד הדמויות שמהן היא הכי פחות ציפתה לכך.**

"**תמיד הפתיע אותי שמאחורי רודף הצדק מסתתר איזה חרמן קטן**"

שלא מבין את הביזנס" היא אומרת. למשל, מאדם שעשה את השם שלו כרודף צדק שבא מלמטה".

איך זה קרה?

"עשינו שיחת היכרות במשרד שלו. השיחה גלשה והפכה לחברותית, שזה לגיטימי. הוא הציע שנצא לשתות. אמרתי לו, "בוא נדבר קודם ביזנס, אחר-כך פלז'ר". בכל זאת, צריך לפתח קשרים עם מקורות וקשר עם מקור זה דבר אינטימי. אבל יש כאלה שמבינים שאתה צריך להיות נחמד, ויש כאלה שלא מבינים את הגבולות. מאז כל שיחה עם אותו אדם התחילה ב"מתי שותים?", "מתי יושבים לבירה?". התחושה היתה שהוא מצפה לדייט פרוע. מפני שאני אדם עם גבולות נורא צרים, המקור נסתם, והוא הפסיק לשתף פעולה. במקרה אחר הייתי במסיבת עיתונאים, עשיתי מינגלינג והיה אחד, איש מוכר ופעיל בארגונים סוציאליים, שהידיים שלו ליטפו. היד נעה במקרה פה, נגעה במקרה שם. אחר-כך הוא ניסה ליצור קשר. בטלפון הוא אמר לי שיש לי גוף טוב לספורט. אני עדיין שוקלת אם לעשות עם זה משהו. עיתונאית אחרת כבר העיפה לו סטירה".

... מבחינה בין מקורות המורגלים בעבודה עם התקשורת לבין אחרים "היו לי מקרים של הטרדות מצד מקורות שידעו שהם יכולים להיות מקורות טובים. הם היו בעמדת כוח עלי, היה להם משהו שהייתי מעוניינת בו, והם ניסו להטריד. לא באופן פיזי, לא משהו שלא ניתן להתחמק ממנו בנימוס. אבל רוב המרואיינים שלי היו אנשים שאינם אמונים בשיחות עם התקשורת, הם ראו בי גורם עם יותר כוח. מקורות מנסים להרוויח מזה שהמראיינת צריכה חומרים, צריכה את המקור".

...

"היה לי מרואיין שנהנה מכך שמראיינת אותו עיתונאית שנראית טוב. אם הייתי מגיעה כמו 'טוב בוי' הייתי משיגה פחות אינפורמציה. אני מודה בפה מלא: יש יתרון, לעיתונאיות שנראות טוב יש יותר סיכוי להשיג דברים מאשר עיתונאיות שנראות לא טוב"..."

נראה לי, לאחר שעיינתי בראיות ובסיכומי באי-כח בעלי הדין, כי גורל התביעה להידחות, וממספר נימוקים.

3. טענתו הראשונה והמקדמית של ב"כ הנתבעים הינה להתיישנות. בטענה זו אין דעתי כדעתו.

בסעיף 26 לחוק נאמר כדלקמן:

הכתבה פורסמה בינואר 2006. התובענה הוגשה ב- 5.4.2009, למעלה מ- 3 שנים לאחר הפרסום, ולכאורה, לאחר חלוף תקופת ההתיישנות. אולם מיד לאחר הפרסום פנתה התובעת לנתבע 4, באמצעות עורכת דין טלי ליבליך, שעבדה אז במחלקה המשפטית של "רשת שוקן", לה קשרים אמיצים עם הנתבעת 1, במאמץ להקטין ככל האפשר את אשר לטענת התובעת מהווה פגיעה קשה בה, בעצם פרסום הדברים המיוחסים לה בכתבה, וסוכם כי שם התובעת ימחק מהכתבה שפורסמה באתר האינטרנט של העתון. לגבי הכתבה שבדפוס, סוכם כי כבר לא ניתן לערוך כל שינוי. אולם כשנתיים מאוחר יותר, בשנת 2008, הוחלט בנתבעת 1 לחדול מההוצאה לאור של הירחון בגרסתו המודפסת ולהקים במקומו אתר אינטרנט עצמי. לצרכי אתר זה נסרקו כל גליונותיו הקודמים של העתון המודפס, כך שהכתבה, במלואה, ללא הסתרת שמה של התובעת, פורסמה באתר העתון, והתובעת רואה בכך פרסום נוסף, המהווה את עילת התביעה בתובענה זו. מועד פרסום נוסף זה אינו חורג מתקופת ההתיישנות כאמור בסעיף 26 הנ"ל.

ב"כ הנתבעים טוען כי עילת התביעה הינה פרסום הכתבה המקורית, שבה, לכאורה, יש כדי פגיעה בפרטיות התובעת. פרסום הכתבה באתר העתון ברשת האינטרנט אינו אלא העתק מאותה כתבה. אין מדובר אלא בהפצתו של הגליון המודפס שבו הכתבה המקורית. אין כל שוני בין הכתבה המקורית לכתבה שהועלתה לאתר ברשת. ב"כ התובעת משיב כי הפרסום החוזר של הכתבה מהווה הפרה "בוטה" של הסיכום בין הצדדים לגבי הסרת שם התובעת, ומכאן שענייננו בעילת תביעה שונה, שמועדה רק בשנת 2008. טענה זו מעוררת שאלה נוספת. אם מצהיר ב"כ התובעת כי הוא מצמצם את עילות תביעתו לעילת הפגיעה בפרטיות, יתקשה להישמע בטענה כי הוא מבסס את תביעתו על עילת הפרת חוזה, אולם לטעמי התביעה אינה מתיישנת מטעם אחר.

"עילת התביעה" בפרשתנו היא בפרסום הכתבה המהווה, על פי הנטען, פגיעה בפרטיות התובעת. איסור הפגיעה בפרטיות הינו, כאמור בסעיף 1 לחוק – פגיעה בפרטיות הזולת – **"ללא הסכמתו"**. הסכמת הנפגע עשויה להיות עובר לפרסום או גם לאחריו. הפרסום הראשון של הכתבה היה פרסום מודפס, בצרוף פרסום ברשת האינטרנט. התובעת הסכימה, או ויתרה, על כל טענותיה בכל הנוגע לפרסום המודפס, אך עמדה על זכויותיה לענין הפרסום ברשת. הנתבעת הסכימה וקיבלה את עמדת התובעת, והסירה את שם התובעת מהפרסום ברשת. בשנת 2008, כנראה ברשלנותה, נשכחה מהנתבעת התחייבותה הקודמת והכתבה פורסמה שוב ברשת, באתר האינטרנט של העתון, ללא הסרת שם התובעת. מכאן שענייננו **בפרסום ראשון של הכתבה ברשת בו מזוהה התובעת בשמה**. הפרסום ברשת אינו שווה או דומה להפצת עותקים מודפסים של העתון, וממילא תושק התובעת, לאור מתן הסכמתה, מלטעון לפגיעה בפרטיותה בהפצה שכזו. אולם פרסום הכתבה ברשת האינטרנט, ללא הסתרת שם התובעת, הן העובדות המהוות או מולידות את זכות התובעת לנזק, באם תוכח תביעתה.

יא (תל אביב) 162975/09 *** רינת ברקוביץ' נ' המכון הישראלי לדמוקרטיה, מתן שירם, איתי רום ואח על כן, הנני קובע כי טענת ההתיישנות – נדחית. הפרסום ברשת, בניגוד להסכמה על הסתרת השם, נעשה בתוך תקופת ההתיישנות.

4. התובעת טוענת לפגיעה בפרטיותה בהתאם לאמור בסעיפים (8)2 ו-(11)2. אמנם בסיכומי התגובה מוסיף ב"כ התובעת ומתייחס גם לסעיפים קטנים (6)2, (9)2 ו-(10)2, אך באזכור הסעיפים הנוספים אין ממש, באשר ס"ק (6)2 מדבר ב"שימוש בשמו של אדם או בקולו", וברור שהפגיעה בתובעת אינה באזכור שמה אלא בחזרה על דבריה בראיון. ס"ק (9)2 דובר בשימוש בידעה על עניינים פרטיים של אדם שלא למטרה שלשמה נמסר, ובענייננו מטרת מסירת המידע היתה, מראש ובידיעה, לצרכי הכתבה. ס"ק (10)2 אינו אלא הוספת איסור הפרסום או מסירת הדבר שהושג בדרך של פגיעה בפרטיות, כך שענייננו בכפילות.

לטעמי, גם הנסיון לבסס את תביעת התובעת על ס"ק (11)2 אינו במקומו. בסעיף זה נאמר כי פגיעה בפרטיות הינה גם:-

"פרסום של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או מצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

מכל החלופות, ענייננו בפרסום "ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים", של התובעת. הכתבה אינה נוגעת במצבה הבריאותי או בעברה המיני, או בהתנהגותה ברשות היחיד. אין כל קשר בין "עבר מיני", דהיינו, התנהגותו המינית של האדם, העדפותיו או ההיסטוריה של התנהגות שכזו, ובין "הטרדה מינית", שבה עסקינן, התנהגות שמניעה, אולי, מיניים, אך של אדם אחר פרט לנפגע, והכל בכפוף להגדרתה המדויקת של העבירה, באם נעברה כלל. ההתייחסות לצנעת חייו האישיים של אדם הינה, באופן כוללני, התייחסות לנושא ההתנהגות המינית, עניינים שבינו לבינה, ענייני אישות וכדומה. "צנעת הפרט" הינה שמירה על האינטימיות שביחסים שכאלה. יש המפרשים את צנעת הפרט אף למעמד הכלכלי והכספי של אדם, אולם אין להרחיב את משמעות המילים גם לסיטואציה של ספק הטרדה מינית, כמתואר בקטע הרלוונטי בכתבה.

טענת התובעת היא לפגיעה בה בפרסום היותה נפגעת מהתנהגות אחר העשויה להגיע כדי הטרדה מינית. אין בכך כל קשר לצנעת חייה. אין בכך כדי לפגוע בפרטיות אורח חייה בתחום המיני. אין כל מקום לפרשנות מרחיבה ההופכת פרסום מצב דברים כמתואר בכתבה לפגיעה בצנעת חייה האישיים. אין בפרסום כל רמז לאישיותה או להתנהגותה היא בתחומים אלו. המחוקק בחר לפרט בסעיף 2 לחוק את אשר נראה בעיניו כפגיעה בפרטיות, כרשימה סגורה. אמנם על דרך הפרשנות ניתן להוסיף ולהרחיב, במיוחד במונחי "שסתום" כצנעת החיים, אולם על בתי המשפט להיזהר מלפרוק כל רסן ולהרחיב ולהוסיף מעל לדרוש. את תרופתה תוכל התובעת למצוא באמור בסעיף (8)2, שם נדרשת אך פגיעה ב"ענייניו הפרטיים של אדם", וברור שהגדרה זו רחבה מאשר פגיעה בצנעת חיים. לא בכדי מצא המחוקק להפריד ולבחן בין שני המושגים.

5. בסעיף (8)2 לחוק נאמר כי פגיעה בפרטיות הינה אף:-

יא (תל אביב) 162975/09 *** רינת ברקוביץ' נ' המכון הישראלי לדמוקרטיה, מתן שירם, איתי רום ואח
**"הפרה של חובת סודיות לגבי ענייני הפרטיים של אדם, שנקבעה
 בהסכם מפורש או משתמע".**

תוכיח התובעת כי הגיעה להסכם, מפורש או משתמע, עם הנתבע 2, עובר לראיון שהתקיים עמה, לגבי התחייבותו של הנתבע 2 לשמירת סודיות הארועים אותה תיארה בפניו בראיון, ושהדברים פורסמו בכתבה בניגוד לחובת הסודיות שלקח נתבע 2 על עצמו, בהסכם שנכרת, לגבי הסתרת שמה של התובעת, עניינו בעוולה אזרחית המזכה את התובעת בפיצויים אף ללא הוכחת נזק.

ברע"א 6902/06 מנשה צדיק נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ ואח' (לא פורסם), מדובר היה בפרסום צילומי של המבקש, בן המגזר החרדי, בעתון "הארץ", בו נראה המבקש עומד בצד דוכן שהקים להפצת ספרי קודש, כשהדוכן מוצב בסמוך לחנות ברח' דיזינגוף בתל אביב, שבחלונה מוצבת תמונת פרסומת חושפנית של צעירה. צלם העתון ניצל את המצב לצילום. כשהתנגד המבקש לצילומי, הבטיח לו הצלם כי התמונות יהיו לשימוש האישי בלבד, אך התמונה, כאמור, פורסמה בעתון.

אומר בענין זה סגן הנשיאה, כב' השופט ריבלין, בהסכמת חבריו, כדלקמן: -

6. **כפי שנבאר מיד, המייחד את מצב הדברים בעניינינו הוא ההבטחה שנתן המשיב 4 למבקש. בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, המגדיר "פגיעה בפרטיות מהי", נכללים מצבים שונים המהווים פגיעה בפרטיות, וביניהם המצב הבא (סעיף קטן 2(8)):**

הפרה של חובת סודיות לגבי ענייני הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע

בסעיף קטן זה מצויים שלושה יסודות: הסכם מפורש או משתמע; בהסכם קבועה חובת סודיות לגבי ענייני הפרטיים של אדם; הפרת החובה. היסוד שעניינו קיומו של "הסכם" מתקיים בעניינינו. המשיב 4 הבטיח למבקש כי הצילומים מיועדים לשימוש האישי בלבד. בכך הוא מודה ואף מציין כי "יתכן ושגה" בכך. זהו הסכם שלפיו מתחייב המשיב 4 שלא לפרסם ברבים את צילומי של המבקש על רקע תמונת הקיר האמורה. זוהי "חובת הסודיות" – כלשונו של החוק. העובדה שההסכם נערך בעל-פה, ברחוב, אינה פוגמת בתוקפו של הסכם זה – זהו הסכם רחוב שנערך בזמן אמת בעת שנלקחה תמונת רחוב. יתרה מכך, לפי לשון החוק די בקיומו של הסכם משתמע כדי לקיים את תנאי הסעיף. המשיב 4 הוא שבחר להבטיח את שהבטיח. הוא שנטל את ההתחייבות על עצמו.

**לא הוכח כי נתקיימו בענייננו נסיבות שיש בהן כדי להביא
לבטלותה של התחייבותו. מתקיים בענייננו גם היסוד
שעניינו "הפרה של חובת הסודיות" – זו הופרה בעת שצילומו
של המבקש פורסם בעיתון".**

ובהמשך אף מתייחס בית המשפט לפרשנות המונח "עניינים פרטיים של אדם", תוך
ציטוט בהסכמה של האמור בע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808,
כדלקמן:-

**"מובנם הטבעי והרגיל של המילים "עניינים פרטיים" של אדם
הינו כל המידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו,
כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם
אשתו ויתר בני משפחתו וכדומה".**

בית המשפט אף מצטט את האמור בספרו של המלומד אלי הלם **"דיני הפרטיות"** (2003)
בעמ' 121-126, לענין האבחנה שבין "צנעת הפרט" ובין "עניינים פרטיים של אדם",
כשלדעת הכותב החוק אוסר על פרסום "עניינים פרטיים" רק על קבוצת אנשים מוגדרת,
אלו שלהם "יחסים מיוחדים" עם מוסרי המידע, למשל אלו שמכח הסכם התחייבו
להימנע מפרסום.

כאמור, לדעתי הדברים שמסרה התובעת לנתבע 2 הינם בוודאי בתחום "עניינים
פרטיים", אך אינם בתחום "צנעת חייה האישיים". על כן, כפי שברע"א 9602/06 הנ"ל
נקבע כי מתקיימים כל היסודות המנויים בסעיף 2(8) לחוק, כך אף בפרשתנו, בכפוף
להוכחת ההסכם, המפורט או המשתמע. תכשל התובעת בהוכחת ההסכם כאמור, תדחה
תביעתה.

6. התובעת טוענת שכל דבריה בראיון נאמרו "Off The Record". הנתבע 2 טוען שהראיון
היה בהסכמה, ללא שהתובעת מבקשת לשמור בסוד את שמה, או שתאור הדברים
כמפורט בכתבה נמסר לו שלא לציטוט, כאמור. לטענתו, לראשונה שמע על התנגדותה רק
ערב הפרסום, כשכבר היה קושי רב בהיענות לבקשתה, אולם שאלה זו אינה רלוונטית
באשר המחלוקת האמיתית הינה לענין הדברים שנאמרו והוסכמו, אם הוסכמו, עובר
ובמהלך הראיון ואם אכן הוסכם שהידיעה הנמסרת "אינה לציטוט", אם לאו. אם חזרה
בה התובעת ושינתה את עמדתה לענין הפרסום הגלוי, מאוחר יותר, דהיינו, התחרטה על
דבריה, אזי לא תוכל להישמע בטענתה להסכם מפורש, וזאת במיוחד לאור האמור
בתצהירו של העיתונאי הותיק אורי אבנרי, תצהיר שהוגש בהסכמה, דהיינו, הדברים
מקובלים אף על הנתבעים, שם אומר אבנרי את הדברים הבאים:

**"ברי לי כי אין אדם יכול לחזור בו מהסכמה שנתן לפרסום הדברים
שאמר לציטוט או לייחוס (On the record)..."**

ובהמשך:-

"נהגתי לכבד ללא סייג התחייבות שנתתי שלא לצטט דברים שנמסרו לי שלא לציטוט ושלא לייחוס... אך פרסמתי ללא נטילת רשות מפורשת דברים שנאמרו לי לצורך ציטוט, או אף דברים שלא הוסכם לגביהם במפורש שהם אינם לציטוט".

התובעת והנתבע 2 מתבצרים, לענין זה, כל אחד בגרסתו. התובעת טוענת שוב ושוב כי דבריה לנתבע 2 היו "שלא לציטוט", והיא אף ביקשה לעיין בכתבה טרם פרסומה בדרישת "זכות וטו" על הנאמר בה בכל הקשור אליה. הנתבע 2 מכחיש את הדברים. בית המשפט אינו מוצא כל מקום להעדיף גרסה אחת על פני חברתה, אך על סמך התרשמותי מהשניים מעל דוכן העדים. דווקא רגישותה המודגשת של התובעת בכל הקשור לפגיעה בה מפרסום הכתבה, משמשת זרז נוסף לזהירות בהערכת משקל דבריה. במצב דברים זה, יש לחפש ולמצוא בחומר הראיות הודיה, או ראשית הודיה, מפי הנתבע 2, להסכמה ולהתחייבות כטענת התובעת, אחרת גורל התביעה להידחות.

בחילופי הודעת מייל בין התובעת ובין הנתבע 2, בנובמבר 2005, מיד לאחר הראיון וטרם פרסום הכתבה (נספח 1 לתצהיר נתבע 2), אין כל אזכור של הדרישה "שלא לציטוט", לא בדברי הנתבע 2 ובמיוחד – לא בדברי התובעת. לטעמי העדר כל הסתייגות מחד, והרצון לעזור לכתב בכתבתו מאידך, כמשתמע מדבריה שם, משמשים ראיה כבדת משקל לחובת גרסת התובעת. בהמשך מתחייב הנתבע 2 להעביר לעיון התובעת את תוכן הכתבה, אך בפועל הוא מתמהמה והטקסט מגיע אל התובעת ממש ימים בודדים טרם מועד ירידת החומר לדפוס. לאחר שהתובעת קוראת את הכתבה העומדת להתפרסם, היא משוחחת טלפונית עם נתבע 2, מבהירה לו את הפגיעה בה מתוכן הפרסום, והיא אף שולחת לו הודעת מייל, מתאריך 9.12.05, בה לראשונה מופיעה בכתב הדרישה :-

"... עכשיו זה רשמי. יש בטקסט דברים שבפירוש ביקשתי שלא יצוטטו ולא ידווחו... או שאתה מחכה לתיקונים שלי – או שאתה מוחק את הראיון".

תשובת הנתבע 2 אינה באישור הטענה שדבריה בראיון נמסרו שלא לציטוט. הוא אך מבקש לראות את התיקונים שדורשת התובעת בכתבה :-

"מתי את חושבת שתוכלי להעביר".

ותשובתה :-

"... אני מבינה שזה סגור, כך אני רוצה את זה: אינך מכניס אותי לתוך הכתבה שלך".

מספר ימים לאחר שהכתבה פורסמה שוחחו השניים בשנית, ותמליל שיחתם, שהוקלטה על ידי כל אחד מהם, הינה נספח 2 לתצהיר נתבע 2. בשיחה זו נשמעת התובעת שוב ושוב בטענתה כי סוכם ששמה לא יזכר בכתבה ושהדברים שנמסרו היו שלא לציטוט, אולם בשום מקום לא נשמע הנתבע 2 כמי שמסכים לכך. נתבע 2 מתנצל על הפגיעה אותה חשה הנתבעת, הוא מסביר לי כי דרישתה נשמעה לראשונה רק "בדקה התשעים", ביום

יא (תל אביב) 162975/09 *** רינת ברקוביץ' נ' המכון הישראלי לדמוקרטיה, מתן שירם, איתי רום ואח השישי, היום שנקבע למסירת הכתבה למערכת, ממש טרם הירידה לדפוס. הוא עוד מוסיף ואומר – **"מה שלא לציטוט, לא נכנס"**. בניגוד לטענת ב"כ התובעת, אין ללמוד מכך הודאה בהסכם לאי ציטוט, ובוודאי אין לקשור זאת לקטעים שנמסרו מפיה ושהוכנסו לכתבה, אלא שהוכח בפני כי התובעת הוסיפה וסיפרה בראיון על ארועים אחרים, שונים במהותם מהדברים שפורסמו בשמה, דברים שהיו ידועים לנתבע 2, שהיה מידידה, ושלא הוכנסו לכתבה. כל הודאתו של הנתבע 2 היא שהסכים לשלוח לה את הכתבה, טרם פרסומה, לצורך תיקונים, שינויים, להוסיף או להוריד, אך זאת רק ערב הפרסום, ולבקשתה. אין בכך כדי ללמד על **מחויבותו לקבל** את מלוא דרישותיה על שינויים בכתבה, ובמיוחד שהתובעת נמנעה מלשלוח אליו את הערותיה. מוסיף ואומר שם נתבע 2 כדלקמן :-

"תראי, אני אחזור על מה שהיה, בסדר? מה שהיה זה כך. ראיתי אותך, נתת לי השלמות אח"כ, שלחתי לך את זה, וביום חמישי בערב, אמרת לי שאת לא מוכנה לנוסח הזה ושזה לא..."

והוא ממשיך ומכחיש :-

"מתי אמרתי לך שלא? מתי אמרתי לך שאני לא מכניס..."

ובהמשך :-

"ביקשת את זה בדקה התשעים. תראי, שוב, תנסי להיכנס לנעליים שלי..."

בעדותו מבהיר הנתבע 2 כי - **"הדבר הזה על וטו, אין סיכוי כי עיתונאי יסכים לו"** (עמ' 24 לפרוטוקול), ובהמשך - **"לא היה סיכום שלא אכניס את שמה"** (עמ' 25 לפרוטוקול), וכן - **"אין לה זכות... להטיל וטו על הכתבה"**, ועוד. ב"כ התובעת לא יכול היה להצביע על כל מקום אחר בו מודה הנתבע 2 בהסכמתו לכך שדברי התובעת בראיון היו שלא לציטוט. גם בשיחתה של התובעת עם הנתבע 4, העורך, אין להבין מדבריו כאילו הודה נתבע 2 בפניו על התחייבות שנתן לה שדבריה יהיו " Off the record" (ראה נספח ג' לתצהיר התובעת). בעמ' 2 לתמליל מדגיש נתבע 4 כי אין למרואיין כל זכות לחזור בו מדברים שאמר בראיון. בעמ' 9 מבקש נתבע 4 להפריד בין הדברים, והוא מקבל עקרונית את טענתה שאין לפרסם דברים שנאמרו שלא לציטוט, אך אין זה מקובל עליו שהיא בדיעבד התחרטה על דבריה שנאמרו ללא הגבלה, כלומר, משתמעת הכחשה כי ידע, עובר לפרסום, שהמידע נמסר מראש שלא לציטוט. הוא אף מודה כי שמע מפי נתבע 2 על התנגדותה לפרסום, ממש ביום מסירת הכתבה למערכת, שאז אין זה מחובתו למנוע את הפרסום, שוב - בהעדר סיכום מראש על "סודיות" הידיעה שנמסרה (ראה דבריו בחקירה הנגדית, עמ' 33 לפרוטוקול).

על כן, מסקנתי היא שהתובעת נכשלה בהוכחת טענתה על סיכום דברים, לא במפורש ולא במשתמע, כי הדברים שמסרה בראיון הנדון הינם **"שלא לציטוט"**, ואף לא כי הוסכם שנתרת לה הזכות לדרוש כי שמה לא יוזכר, או שהדברים שמסרה לא יופיעו כלל בכתבה.

מכאן שדין התביעה להידחות.

7. ועוד מספר הערות לפני סיום.

ב"כ התובעת טוען כי הנתבעים הפרו את חובתם שמכח כללי האתיקה העיתונאית, הקובעים בסעיף 29' כדלקמן :-

"לא יפרסם עיתון ועיתונאי שם, שצילום או פרטים אחרים של קורבן עבירת מין, אלא בהסכמתו" (הדגשה כאן ובהמשך שלא במקור, ד.מ).

עוד הוא מוסיף וטוען כי לתובעת עומדת הזכות כי דברים לא יפורסמו מכח האמור [בסעיף 352 לחוק העונשין](#), שם נאמר כדלקמן :-

"(א) המפרסם ברבים שמו של אדם או כל דבר שיש בו כדי לזהות אדם כמי שנפגע בעבירה או כמי שהתלונן כי הוא נפגע בעבירה לפי סימן זה, דינו – מאסר שנה".

טענות אלו אין בהן ממש, מעבר לכך שענייננו בהרחבת חזית אסורה. מכל מקום, העבירה כאמור [בסעיף 352 לחוק העונשין](#), אינה מקנה לתובעת זכות תביעה. התובעת לא טענה לעוולה של "הפרת חובה חקוקה", כאמור [בסעיף 63 לפקודת הנזיקין](#), ואף אם היתה טוענת לעילה זו, ספק אם היתה נשמעת, לאור הדרישות המפורטות שבסעיף 63 הנ"ל. מכל מקום, סעיף 352 מתייחס ל"עבירה שבסימן זה", סימן ה' – עבירות מין. העבירה של הטרדה מינית אינה מנויה בסימן ה'. גם הוראת תקנון האתיקה העיתונאית דוברת ב"עבירה", ובפרשתנו, איש לא הועמד לדין ואיש לא הורשע בעבירה כלשהי. התובעת אף נמנעה מלהתלונן בגין עבירה כלשהי. [בחוק למניעת הטרדה מינית, תשס"ב-2001](#), אמנם בהגדרת העבירה, כאמור בסעיף 3 לחוק זה, קיימת הפניה לעבירה של מעשים מגונים, עבירה הנזכרת בסימן ה' [לחוק העונשין](#), אולם אין כל דמיון בין יסודות עבירה זו למתואר מפי התובעת בכתבה. האפשרויות הנוספות הנזכרות בסעיף 3 לחוק זה חורגות מהוראות סימן ה' [לחוק העונשין](#). אף לא מצאתי בדברי התובעת כמצוטט בכתבה דבר העלול להגיע לכדי הטרדה מינית ממש כהגדרת העבירה בחוק זה. אין לשכוח כי על מנת לקבוע אם עבירה מהעבירות כמפורט בסעיף 3 לחוק זה, אכן נעברה, ראוי אף לשמוע את גרסת הצד האחר, המטריד לכאורה. כל אשר בפנינו הוא גרסת התובעת, ואף היא יותר ממעורפלת. הרי אין כל יחסי מרות כלשהם בין המרואיין ובין התובעת, או ניצול תלות כלשהי. באחד המקרים המתוארים מדובר אך בהזמנה ליציאה לשתות, בשיחה חברית. במקרה השני, במסיבת עיתונאים, ב"מינגלינג", אדם מסוים ספק נגע ספק ליטף אותה, ואחר כך ניסה ליצור קשר וסורב.

8. והערה נוספת לסוגיית הנזק. התביעה הוגשה על סך של 112,550 ₪, דהיינו, כפל הסכום הנקוב בסעיף 29(ב)(2) [לחוק](#) – 100,000 ₪, בצרוף הצמדה. אולם הכפלת הסכום המירבי

יא (תל אביב) 162975/09 *** רינת ברקוביץ' נ' המכון הישראלי לדמוקרטיה, מתן שירם, איתי רום ואח הניתן לפסיקה ללא הוכחת נזק הינה אך במקרה בו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה **בכוונה לפגוע**. כוונה שכזו כלל לא הוכחה. הנתבעים לא סברו כי יש בפרסום הכתבה, כשהדברים נמסרו לנתבע 2 במהלך ראיון חופשי, משום פגיעה בתובעת, והתובעת הודיעה על כך לראשונה רק ערב הפרסום ממש. "הכוונה לפגוע" הינה יסוד עובדתי שיש להוכיחו. במבחן אובייקטיבי, ספק רב אם יש בפרסום כדי לפגוע בתובעת, אפילו היא אישית חשה ורואה עצמה נפגעת. מכל מקום, לגבי הנתבעים, נראה לי כי ה"כוונה לפגוע" תיבחן סובייקטיבית, וכאמור – לא הוכחה כוונה שכזו אצל כל אחד ואחד מהנתבעים 2 עד 4.

9. לטעמי, עצם קיומה של פגיעה בפרטיות תבחן בבית המשפט במבחן אובייקטיבי, במבחן הסבירות. הדבר דומה למבחן בפרסום לשון הרע. אין לבחון מה חושב הנפגע, אלא כיצד עלולה החברה לקבל את הדבר שפורסם (השווה [ע"א 534/65 ד"אב נ' ד"אב](#), פ"ד כ(2) 269). אין להידרש אך לרגשותיו האישיים, הפנימיים של התובע או המתלונן. אומנם הזכות לפרטיות הינה הזכות לאנונימיות, אך בית המשפט לא יפסוק פיצוי בגין פרסום של מה בכך, פגיעה שאין בה ממש (סעיף 6 לחוק), ואף ימנע מלפסוק פיצוי לתובע במקרה בו אדם סביר ורגיל לא היה רואה כי יש מקום לתלונה. המדיניות השיפוטית חייבת שלא לפסוק פיצוי בגין פגיעה שאדם סביר לא היה רואה בה ככזו. נפגע בתאונת דרכים לא ישמע כי נגרמה לו "פגיעה בפרטיות" בפרסום פרטים בדיווח על התאונה, אף אם, תיאורטית, נפגעה זכותו לאנונימיות מלאה.

התובעת רואה עצמה נפגעת מפרסומה כ"קורבן" הטרדה מינית, בנסיבות שספק אם אכן הגיעו לכדי "הטרדה מינית" ממש. אולם הוכח בפני כי התובעת הינה כותבת "בלוג" באינטרנט המוקדש לחיבור בין מין לבין מקצוע חופשי, בו קשורה התובעת בעיסוקיה. בבלוג זה משתמשת התובעת בביטויים בוטים של תאורי יחסי מין אורליים, תוך קריאת איברי מין בכינויים הגסים ביותר. התובעת עצמה מסכימה כי גישה לכל הקשור למין חופשית ופתוחה, אך אין היא רואה כל סתירה בין גישה זו ופרסומיה בבלוג זה ובין הפגיעה הכה קשה בה, כדבריה, מעצם הצגתה כנפגעת, או כ"קורבן", הטרדה מינית, כביכול, כשהגינתי שבכתבה מופנה ברורות כלפי המטריד, הפוגע, ולא לעיתונאית המראיינת הנאלצת לחוות את התנהגות המטריד.

היות והתביעה נדחת בגין כשלון הוכחתה, אמנע מקביעה ערכית ועובדתית אם בפרשתנו יש משום פגיעה בפרטיות אם לאו, אך הדברים אינם נקיים מספקות.

10. ב"כ התובעת מתנגד בסיכומיו לשימוש שעושה ב"כ הנתבעים בדברים שפורסמו באתר שמנהלת ומפרסמת התובעת, כאמור לעיל, אך אין בהתנגדותו ממש. ראשית, הוא איחר בהתנגדותו, שמן הראוי היה להשמיעה עובר להצגת החומר כראיה או בשלב החקירה הנגדית, ושנית, הפנייתו לסעיף 28 לחוק, אינה במקומה.

בסעיף 28 נאמר כי :-

"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות אין להביא ראיה או**לחקור עד בדבר שמו הרע של הנפגע, או בדבר אופיו, עברו, מעשיו****או דעותיו".**

לדעתי, בהצגת החומר מהבלוג שכותבת התובעת ומהשאלות שנשאלה התובעת בקשר לפרסומיה אלו, אין משום "הבאת ראיה או חקירה" לגבי שמה הרע, אופיה, או דבר מה שלילי בעברה, במעשיה או בדעותיה. התובעת עצמה אינה רואה כל רע בפרסומיה, אלא ההיפך מכך. הרלוונטיות של השאלות נבעה מעצם טענתה כי יש משום פגיעה בפרטיותה, כמשמעות המונח בחוק, בפרסום הכתבה.

מכל מקום, כאמור, בהעדר התנגדות כשהוגש החומר לבית המשפט כחלק ממוצגי הנתבעים, וכשב"כ התובעת נמנע מלהתנגד לשאלות ב"כ הנתבעים בחקירתה הנגדית של התובעת לגבי הפרסומים באתר זה, מנוע ב"כ התובעת מלהשמיע התנגדות לענין זה בסיכומיו.

11. בנוסף לכל האמור לעיל, נראה לי כי עומדת לנתבעים הגנת סעיף 18(3) לחוק. היות וב"כ הנתבעים לא טען בנושא זה בסיכומיו, אשאר נושא זה בחזקת "אמרת אגב". בסעיף 18(3) נאמר כי תהיה למפרסם "הגנה טובה" כנגד התביעה באם –

"בפגיעה היה ענין לציבור המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד**שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב".**

הפרסום שבכתבה לא היה כוזב. נושא הכתבה הינו, ללא ספק, נושא בעל חשיבות ציבורית, דהיינו – "ענין לציבור". הכתבה עסקה בהטרדות מיניות שחוות עיתונאיות במהלך עבודתן, בנסיון לראיין אנשי ציבור. האם אין מקום לטענה כי היתה הצדקה מלאה בפרסום הכתבה, כולל הקטע הקשור בתובעת, לאור הענין הציבורי שבכתבה ודבריה שם, כך שממילא קיימת לעתון "הגנה טובה" על אף הפגיעה כביכול בפרטיותה? לטעמי, גם מטעם זה היה מקום לדחיית התביעה.

סוף דבר

12. התביעה נדחת.

כל צד ישא בהוצאותיו ובשכר טרחת עורך דינו. היה מקום כי הנתבעת 1 לא תתרשל בשכחת התחייבותה לתובעת, כי בעתון הנסרק לשם העלאתו לאתר האינטרנט של העתון ימחק אזכורה של התובעת מהכתבה נשוא התובעתה, על אף שלא היתה עליו חובה חוקית לעשות כן.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"א, 03 נובמבר 2010, בהעדר הצדדים.

דן מור

